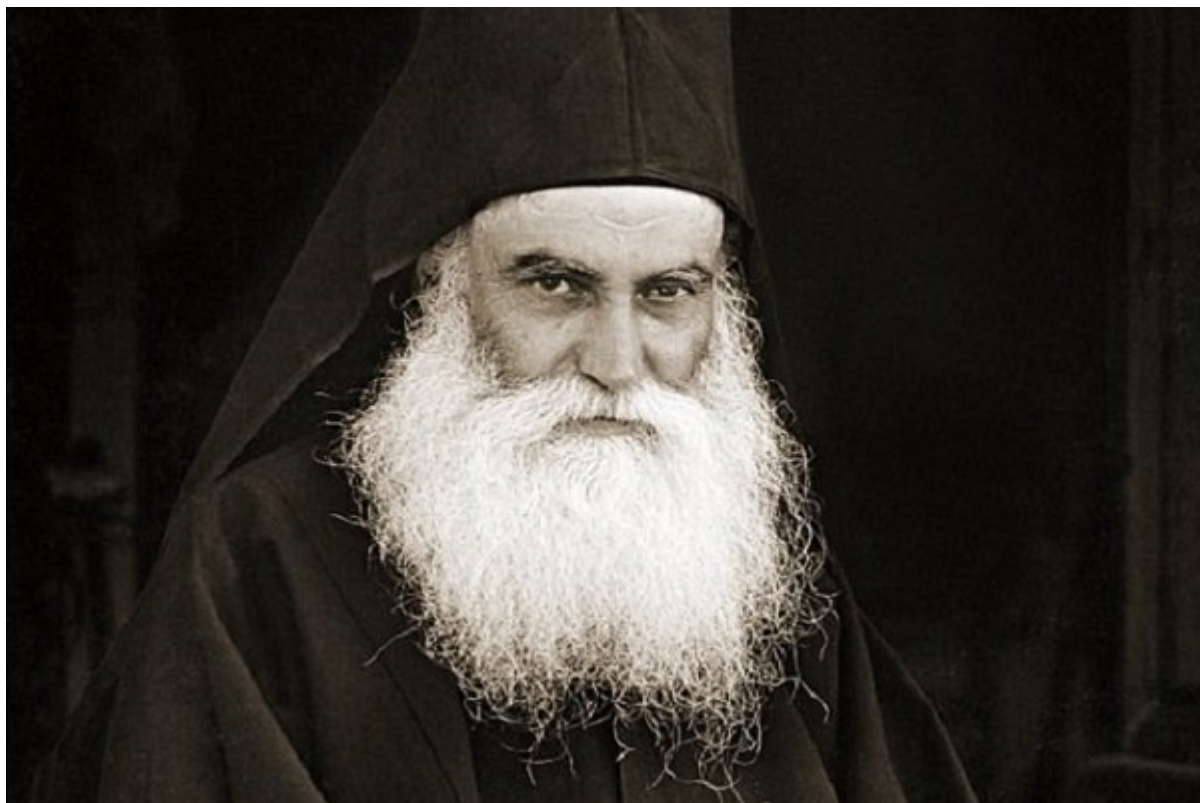

12 Μαρτίου 2020

Όσιος Εφραίμ: Την βλέπω μέσα σε άπειρον φως, σε χαρά σε αγαλλίασι!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Εφραίμ Κατουνακιώτης (1912-1988).

[Επιστολή οσίου Εφραίμ για την κοίμηση της μητέρας του, Γερόντισσας Μαρίας]

Κατουνάκια Αγίου Όρους 18-31963

Πολυαγαπημένη μου αδελφούλα μου Ε.
και συ, Χ., και συ, Ν., και συ, Ε., και συ, Β.

Όλους σας από μακριά σας αγκαλιάζω και σας γλυκοφιλώ, με αμέτρητα φιλιά, με αγάπην και δάκρυα. Αδελφούλα μου Έ.

Ήθελα να σου γράψω από χθες αυτό μου το γράμμα και να σε παρηγορήσω, επειδή σε βλέπω πολύ καταβεβλημένη από τον πόνον της ψυχής σου και την λύπην διά την φυγήν της απειροσέβαστής μας μαννούλας.

Αλλά και γω δεν μπορώ, πνίγομαι. Και τώρα που σου γράφω, προσπαθώ να συγκρατήσω τον εαυτόν μου.

Αδελφούλα μου, αυτός είναι ο κόσμος: γεμάτος θλίψεις και βάσανα. Όποιος θέλη να ευχαριστήση τον Θεόν, θα λυπηθή σ' αυτόν τον κόσμον.

Ποίος Άγιος γέλασε εδώ; Για θυμήσου αυτόν τον άγιον Ευστάθιον, τον πρώην Πλακίδα πόσα πέρασε και αυτός και η γυναίκα του και τα παιδιά του; Διάβασε τον βίον του και θα παρηγορηθής πολύ.

Και αυτός ο Ιώβ πόσο βασανίσθηκε;

Και τώρα έρχομαι στην Γερόντισσα Μαρία [την μητέρα τους]. Προτού ο Χ. μου γράψει ότι αρρώστησε, δηλαδή προτού λάβω το γράμμα του (πάντως αυτές τις ημέρες υπολογίζω που αρρώστησε), είδα την μητέρα στον ύπνο μου, ωσάν να έβγαινε από έναν τάφον, ωραιοτάτην, 17-18 χρονών κορίτσι, με υπερλάμποντας οφθαλμούς και με κοίταζε και μειδιούσε.

Έλαμπε πολύ το πρόσωπόν της. Δεν μου μίλησε τίποτε, αλλά με κοίταζε και μειδιούσε. Την κοίταζα και γω και είπα μέσα μου: «Βρε, η Μητέρα».

Όταν ξύπνησα, διαλογιζόμουν τι άραγε να σημαίνει αυτό το όνειρο. Μετά από λίγες ημέρες λαμβάνω το πρώτο γράμμα από τον Χ. και μου 'γραφε ότι η Μητέρα αρρώστησε κτλ.

Βυθίστηκα σε πολλήν λύπην, αλλά απρόοπτα αισθάνθηκα μεγάλην χαράν.

«Κάτι καλό έγινε στο σπίτι μας», είπα. Λαμβάνω και το δεύτερο, που μου γράφει ότι χειροτονήθηκε [έγινε η κουρά της] Μαρία. Μου το δώσανε στην αγρυπνία του Ακαθίστου Ύμνου.

Την προηγούμενη όμως ημέραν πέθανε η ψυχή μου από την λύπην. Σας πήρα όλους με την σειράν και είδα ότι Μητέρα μάλλον πάσχει -κάτι μεγάλο κακό έγινε.

Τις παραμονές του Ακαθίστου Ύμνου πληροφορούμαι ότι ήδη η Γερόντισσα Μαρία ανεχώρησε διά τον ωραιοτάτον Νυμφίον της.

Αδελφούλα μου, δεν μπορώ να σου γράψω καταλεπτώς το τι αισθάνομαι στην προσευχή μου διά την Μαννούλα μας -μόνον ένα σου λέω: δεν μπορώ να ονομάσω τον εαυτόν μου παιδί της!!! Και αυτήν την ψυχήν Μητέρα μου.

Όχι όχι. Κρίμας τα χρόνια, που κάθημαι σ' αυτά τα βράχια, στην έρημο.

Πάω να προσευχηθώ γι' αυτήν και η ψυχή μου γεμίζει από χαρά: ξεχνώ όλην την λύπην που έχω γι' αυτήν.

Την βλέπω μέσα σε άπειρον φως, σε χαρά - σε αγαλλίασι. Η ψυχή μου σκιρτάει από χαρά.

Απόσπασμα από το βιβλίο "Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης", έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου "Άγιος Εφραίμ", Κατουνάκια Αγίου Όρους.